



Jan Spěváček o sobě, o našich předcích i o Atlantidě

V životě nás potkávají články událostí, které se posléze a nenápadně záhy spojí v jeden pevný řetěz.

Prvním článkem v mém životě byl pochopitelně můj otec. Ten za mlada cvičil jezdecké koně k jízdě a tak není divu, že jeho koňskou náturou jsem načichl i já. Koně, podobně jako lidé, mají různé povahy a někdy i zvláštní koňské národy. Jeden takový kůň měl zlozvyk. Nejdříve vyhodil zadkem a hned nato se postavil na zadní. Když dostal rajstokem za uši, hned na to prudce vystartoval a když před sebou uviděl jiného koně, vždycky si usmyslel, že ho musí předhonit. Toho koně jsem ještě neznal. Táta ho přivázal k plotu a šel na oběd. Vylezl jsem na plot a srdnatě skočil do sedla. Kůň vyhodil zadkem a já se zapíchl drčkou do hnoje.

Při narození jsem byl pokřtěn Vltavou a posléze koňským hnojem, který jsem kuckal až z krku. A tak jsem úplně celý a doslovně načichl koninou. Později, když jsem začal chodit do školy, jsem se při učení o starých pověstech českých začal bouřit proti tomu, že kněžna Libuše poslala koně z Prahy až do severních Čech, do Stadic. Pokud vím, kůň se vrátí do stáje, ale že by sám trefil 100 km, tehdy spíše necestou než cestou, do Stadic, tomu jsem nevěřil. Ještě později, když už jsem byl velký kluk, jsem odhalil, jak to bylo s tou pověstí doopravdy, což jsem popsal ve své první knize. Přitom jsem řetězem událostí narazil na odhalování dalších záhad a zajímavostí z našich dávných dějin.

Jako že praotec Čech na Řípu nikdy nebyl a z archeologického hlediska tam také nemohl vidět zemi oplývající osrdím a medem, jelikož v pátém století tam byly samé bažiny a včelám se na bažinách zrovna moc nedařilo. Také pochybuji, jestli vůbec nějaký praotec Čech existoval. Mám k tomu své důvody.

Před Slovanů byli na našem území Keltové, Bójové. Při svém pátrání jsem narazil na informaci, že keltští kněží, neboli druidi, věděli dávno před příchodem Slovanů o tom, že se s nimi spojí a vytvoří jeden národ. Keltové nejvíce osídlovali vrchy, nebo místa, kde se vyskytovaly kovy. Slované byli spíše zemědělci a osídlovali úrodné nížiny, kde pěstovali zemědělské produkty, které pak směňovali s Kelty za kovové zbraně a jiné nářadí.

Dnes už také víme o tom, že jsme spíše Keltové než Slované. S Janou Kacerovskou jsme se jednou v teleportaci dívali na příchod Slovanů a Jana zjistila zajímavou věc: „Bylo zvláštní, že když proudili do Bohemie přes cizí území, že je cestou nikdo nenapadal.“ Přitom Slované, jak se občas někdo domnívá, přesto, že byli spíše zemědělci, nebyli vůbec žádné holubice a uměli

se pořádně porvat. Když se setkaly dvě znepřátelené tlupy, bylo běžnou taktikou, že se chvilku navzájem zastrašovaly a pak se s řevem vrhly proti sobě.

Jednou, když jsem se astrálně toulal po dávných staletích, jsem viděl jiný obrázek. Přes Slovanské území táhlo cizí vojsko. Náhle proti nim tzv. odnikud vylétl mrak šípů a hned na to přímo uprostřed vojska začali z úkrytů v zemi vyskakovat slovanští bojovníci. Než se nepřítel vzpamatoval z leknutí, ten okamžik stačil k tomu, aby jeden Slovan kolem sebe pomlátil několik nepřátel. Přitom stále z úkrytů létaly další šípy od kluků a starců, kteří se nemohli zúčastnit přímého boje. A tak bylo během chvilky rychle po bitvě.

To už mě říkal můj táta. Nejdříve bojuj hlavou a pak rukama.

Od Blaníku k Aghartě...

A tak bychom mohli přejít k dalším záhadám z našich pověstí, které mne zavedly úplně někam jinam, než jsem sám čekal. Začal jsem úplně nevinně u pověsti o Blanických rytířích a přes ně se dostal do Tibetu a přes Atlantidu až do Jižní Ameriky.

Nejdříve mne zaujalo, co má společného Blanický kopec, KDE JE SKUTEČNĚ VCHOD DO PODZEMÍ, se skálou na Letné v Praze. V těchto lokalitách už se nejedná o chodby těsně pod povrchem jako kolem Řánské, spojení mezi hrady, ale troufám si tvrdit, že jde o velmi prastaré vchody do hlubokého podzemí, ještě z dob staré Atlantidy. Obě místa vykazují pro psychotronika naprosto stejné indicie.

Je mi známo, že některá proroctví se nemusí naplnit, neboť hodné záleží na tom, jak se zachovají lidé na křížovkách dějin. V pohádkách a pověstech je skutečně zakódováno něco pravdy a tak je docela možné, a v Tibetu se to také očekává, že by se opravdu mohlo něco z Blanického kopce „vylíhnout“ (i když je to pověst a mělo by to být jinak). A nejen tam, ale také v Praze a na jiných místech v Čechách.

Vůbec první impuls o podzemí na Letné v Praze jsem získal od Rudolfa Vejtha z Magicko-mystické společnosti. Ten byl na toto místo zase upozorněn vyššími bytostmi. Když mystik žádá informace od bytostí, které nejsou z našeho světa, dostane vědění o hlubokých tajemstvích, která nejsou nikde popsána. Když popsána jsou, z železnou pravidelností dostane do rukou do tří dnů knihu, kde je toto tajemství aspoň naznačeno.

A tak mi přítel Karel Hanka, mezi trempy známý jako Dejvický Dan, přinesl knihu od Alece Maclellana „AGAR-

THA ztracená podzemní říše“. V této knize jsem opět objevil další stejné indicie a zákonitosti mezi Blanickým kopcem a geologickým složením Letenského podzemí. Když jsem si dal do souvislosti všechny své poznatky, byl jsem přímo vystrašen tím, jak snadno jsem tento vchod do podzemí objevil. V zápětí jsem však byl svým duchovním vůdcem uklidněn, že se to povede jen tomu, kdo se nachází na vysoké duchovní úrovni, tyto vchody jsou bedlivě střeženy a není dovoleno, aby je objevil nějaký dobrodruh.

Přesto se to z určitých a řízených důvodů někdy stává, neboť je dáno, že mnohé informace se dostávají na světlo světa přesně v čase, kdy je toho nejvíce zapotřebí. Tak se také stalo, že moje knihy nemohly být vydány ihned po jejich napsání, ale až v době, kdy informace, které obsahují, začaly prosakovat také z jiných zdrojů. Tak je také mým přáním napsat ještě jednu knihu o znalostech a tajemstvích, o kterých zatím nesmím ani špitnout, neboť bych vydání této knihy dlouho nepřežil.

Jedním takovým příkladem bylo vydání knihy „Tušení souvislostí“ od Ludvíka Součka. Když se tato kniha dostala mezi moje žáky v Magicko-mystické lóži, objevily se v ní informace, o kterých se ještě nesmělo psát. Někdo navrhol, že bychom se měli ze Součkem spojit. Tenkrát Petr Trnka – Pedro prohlásil: „To není nutné, pan Souček už psát nebude, neboť za porušení mystických tajemství se platí životem. Tak se také stalo a pan Souček brzy nato zemřel. Také se špitá, že napsal novou knihu, ale ta se nějak záhadně ztratila!

Vlastně moje první kniha se také ztratila a zřejmě to vůbec nebyla náhoda. Vydavatel mystické literatury z Plzně, Láďa Kohout, mě poslal výtisk knihy ke kontrole a já v domnění, že už bude chrlit moje knihy, ji zapůjčil holkám z TV Nova, reportérkám Občanského juda. Náhle se stalo, že Láďa přišel o tiskárnu, tam zmizel i můj rukopis a Láďa se odstěhoval někam na Šumavu. Reportérka Eva Vlčková hlásila, že ji dala sekretářce do pošty, která se dušovala, že ji na mou adresu odeslala, ale kniha mi nedošla. Zřejmě to bylo k něčemu dobré. Trvalo několik měsíců, než jsem knihu napsal znovu, možná i lépe.

Jan Spěváček, tel. 471 560 367

Ukázky z připravovaného 4. dílu knih ROZMLUVA S DUCHOVNÍM MISTREM. Více o autorovi na www.pruvodce-transformace.cz/products/spevacke-jan-lecitelstvi-a-alternativni-metody/. V příštím čísle ukázkou z této knihy odhalíme tajemství kruhů v obilí.